

BAANTJER

De Cock en het dodelijk doel

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en
het dodelijk doel**

door Peter Römer

De Fontein

1

Rechercheur De Cock was op het Stationsplein uit de tram gestapt en baande zich, met gevaar voor eigen leven, gehaast een weg over de wirwar van trambanen naar het Rokin. Het was niet dat hij zich haastte om zo snel mogelijk op zijn werk te zijn, maar hij verheugde zich op de tussenstop die hij zou maken tussen de tram en het bureau. De ochtendkrant had het met grote letters aangekondigd: ‘De Hollandse Nieuwe is gearriveerd!’ En dat was voor de grijze rechercheur een jaarlijks terugkerend festijn.

Arie beheerde al vele jaren als alleenheerser zijn haringstal. Hij stond achter zijn snijplank en fileerde op stoïcijnse wijze haring na haring terwijl hij met zijn wisselende klandizie de toestand in de wereld doornam.

‘Het voorjaar was goed, dus er zit flink wat vet aan,’ constateerde Arie tevreden.

Hij legde de schoongemaakte haring op een kartonnetje en schoof het naar De Cock. ‘Ik zal hem niet snijden. Laat hem maar in ene naar binnen glijden!’

De Cock grinnikte verlekkerd. ‘Er is aan jou een dichter verloren gegaan, Arie.’

Hij pakte de staart van de vis tussen duim en wijsvinger en hing de vet glinsterende traktatie boven zijn mond. Langzaam liet hij de haring zakken en nam een flinke hap. Hij sloot zijn

ogen en genoot van de zilte smaak. Arie stond er trots bij te kijken en zag dat het goed was. De Cock depte zijn lippen met een servetje.

‘Het zou mij niets verbazen als ik vanmiddag, op de terugweg naar huis, nog even bij je langskwam.’

Arie veegde zijn handen af aan een blauwgeblokte theedoek en knikte vergenoegd. ‘Ik zal er eentje voor je achterhouden.’

Niet veel later betrad De Cock met een opgeruimd gemoed het politiebureau aan de Warmoesstraat. Achter de balie keek de wachtcommandant hem over zijn halve brilletje aan.

‘Môge Jan!’ groette De Cock vrolijk.

Maar die vrolijkheid was niet aan Jan Kusters besteed. Hij schudde narrig met zijn hoofd en ging verder met waar hij mee bezig was geweest voor de oude rechercheur de ruimte had betreden.

‘Je loopt te glimmen als een kerstbal, De Cock,’ mompelde hij.

‘Mag een mens niet vrolijk zijn?’

‘Niet hier en niet vandaag,’ gromde Kusters. ‘Ik heb sinds acht uur vanochtend niks dan zeurende toeristen aan mijn balie gehad. En dit is niet het kantoor van de vvv, De Cock. Ik probeer als eerzaam politieman over de veiligheid van de burgers te waken. Maar in plaats daarvan ben ik alleen maar bezig groepen Chinezen uit te leggen waar het Anne Frank Huis is!’

De Cock grinnikte in zichzelf. ‘Ik heb medelijden met je, Jan.’ En hij liep door naar de stenen trap.

‘Dat hoeft niet, De Cock,’ reageerde Kusters, ‘want er zit boven alweer een klantje op je te wachten.’

De rechercheur stopte halverwege de balie en de trap en draaide zich langzaam om. ‘Ik heb je weleens vaker gevraagd, Jan, om niet iedereen naar boven door te sturen.’

De wachtcommandant keek hem verontwaardigd aan. ‘Nee, ik zal ze hierbeneden laten wachten, nou goed, dan heb ik helemaal geen leven meer. Bovendien vroeg deze man speciaal naar jou. Je bent gewoon te populair. Net als de Hollandse Nieuwe!’

De Cock keek hem verbaasd aan en ondanks zijn slechte humeur gleed er een lach over het gezicht van de wachtcommandant.

‘Je hebt uitjes geknoeid op je jas!’

De Cock bekeek betrap de revers van zijn oude regenjas en veegde er een verdwaald uitje van af. ‘Je had bij de recherche moeten gaan, Jan. Had je nu niet achter die balie gestaan.’ En hij begon de klim naar boven.

Eenmaal op de tweede verdieping zag De Cock halverwege de gang een man op het bankje naast de grote researchkamer zitten. Hij zat rechtop, knieën bij elkaar, en hij keek somber naar de grond. Toen hij De Cock hoorde naderen, keek hij op.

‘Meneer De Cock?’

‘Met cee-oo-cee-kaa,’ antwoordde de oude rechercheur werktuigelijk.

De man stond op en stak een hand uit. ‘Jan Willem Bodee.’

Hij was een lange, slanke man. De Cock schatte hem begin veertig. Hij ging ouwelijk gekleed in een velours jasje met leren elleboogstukken, maar zijn gezicht was opvallend glad en jeugdig. Onschuldig, zou je haast zeggen. Al was de schichtige blik De Cock niet ontgaan. ‘U zocht mij?’

Bodee kuchte. ‘Ik wil u graag iets voorleggen.’

‘U zult het mij vast niet kwalijk nemen als ik eerst even mijn jas ophang.’

De Cock stapte langs hem heen en Bodee maakte haastig plaats. ‘Nee, nee natuurlijk niet. Ik begrijp dat ik u hiermee overval.’

De Cock liep de grote recherechekamer binnen en zag dat zijn jonge collega Vledder alweer ijverig over zijn bureau gebogen zat, terwijl zijn vingers dansten over het toetsenbord van zijn computer. De Cock keek over zijn schouder naar de grote klok boven de deur. Het was nog geen tien uur. Zijn collega maakte er een sport van om eerder op het bureau te zijn dan zijn oude mentor. En dat lukte hem praktisch elke dag.

‘Môge, Dick.’

Vledder keek even op, maar tikte onderwijl lustig verder. ‘Zeg maar gerust middag,’ grijnsde hij.

De Cock wierp zijn hoedje naar de kapstok en miste. ‘Overdrijven is ook een kunst.’ Hij bukte zich met een lichte kreun en raapte zijn hoedje op. Toen wendde hij zich tot zijn bezoek dat in de deuropening was blijven steken. ‘Komt u gerust verder.’

Bodee stapte onzeker de kamer binnen en knikte naar Vledder die hem met een terloopse blik opnam. De Cock was achter zijn bureau gaan zitten en wees uitnodigend naar de stoel die voor zijn bureau stond. Bodee nam plaats.

‘Het spijt mij dat ik u overval op dit vroege uur,’ begon hij, terwijl Vledder vanachter zijn computer een relativerend geluid liet horen, ‘maar uw naam was mij aanbevolen.’

De Cock knikte. ‘Wat is uw probleem?’

Bodee stak zijn hand in de binnenzak van zijn jasje en haalde er een opgevouwen krantenknipsel uit. Hij vouwde het open en streek het glad op het bureau. Toen schoof hij het door naar De Cock. Die las het bericht en keek verbaasd op.

‘Met leedwezen geven wij kennis van het overlijden van J.W. van Haarsma Bodee,’ citeerde hij het bericht. ‘Een overlijdensadvertentie.’

‘Van mij,’ zei Bodee benepen. ‘Dat ben ik, J.W. van Haarsma Bodee. Geboortedatum klopt.’

‘Maar de sterfdatum niet,’ concludeerde De Cock.

‘Nee,’ antwoordde Bodee droog, ‘ik ben er nog.’

De Cock wist even niets te zeggen en inmiddels luisterde ook Vledder geïnteriseerd mee. ‘Is dit een grap?’ vroeg hij.

Bodee draaide zich naar hem om. ‘Ik heb deze advertentie niet gezet. Dat zult u begrijpen. Dit is een actie van een zieke geest, meneer!’

De Cock bekeek de advertentie nog eens goed. ‘Met leedwezen geven wij kennis van het overlijden van J.W. van Haarsma Bodee.’ Een geboorte- en een sterfdatum en verder niets. Geen namen, geen adres. Hij keek op en zag de ogen van Bodee onrustig door de kamer schieten. ‘Enig idee wie die zieke geest is?’ vroeg hij aarzelend.

Bodee schudde zijn hoofd. ‘Daarom ben ik hier. Wat stelt dit voor? Wat moet ik hiermee?’

De Cock leunde achterover en slaakte een zucht. ‘Geen idee, meneer Bodee. Natuurlijk, een overlijdensadvertentie plaatsen van iemand die nog leeft is...’ De Cock zocht naar het juiste woord, ‘...niet normaal.’

Bodee protesteerde hoorbaar. ‘Kom op, zeg. Het is ziek, zeg ik u.’

De Cock vervolgde onverstoorbaar zijn gedachtegang. ‘Maar het is niet verboden.’

Nu was het de beurt van Bodee om stil te vallen. Zijn ogen keken De Cock vol onbegrip aan.

‘Het is vast een grap,’ opperde de grijze rechercheur. ‘Een nare grap, dat is zeker, maar het is geen misdrijf. Zelfs geen overtreding.’

De mond van Bodee hing een beetje open. ‘Wat wilt u daarmee zeggen?’

De Cock spreidde zijn handen. ‘Dat ik u helaas niet kan helpen.’

‘Maar het is toch duidelijk dat iemand iets van mij wil!’ hield Bodee aan.

‘Maar wat, meneer Bodee? Dat zullen wij eerst moeten weten voor wij iets voor u kunnen betekenen. Met deze... grap alleen kunnen wij niets. Helaas.’

Bodee nam het krantenknipsel tussen duim en wijsvinger en vouwde het weer zorgvuldig op.

‘Het spijt mij,’ zei De Cock nog maar eens ten overvloede.

Bodee knikte en stond op. ‘Dank voor uw tijd,’ sprak hij formeel en hij liep verslagen naar de deur.

De Cock onderbrak de trage gang van zijn bezoeker. ‘Meneer Bodee, nog één vraag: wie heeft mij aan u aanbevolen?’

Bodee keek over zijn schouder naar de rechercheur die hem vriendelijk toelachte.

‘Dat ging via mijn vader; die heeft met commissaris Buitendam gebeld.’

Vledder kon er niet over uit. ‘Een volwassen man, die zijn pappie naar de politie laat bellen omdat iemand een geintje met hem heeft uitgehaald!’

‘Wel een vervelend geintje,’ nuanceerde De Cock. ‘Maar je hebt gelijk, het klinkt behoorlijk kinderachtig. En Buitendam had hem ook zelf kunnen zeggen dat wij hier niets mee kunnen. Dat had de man en ons de moeite bespaard.’

Hij draaide zich naar het raam achter zijn bureau en keek naar buiten. Er scheerde een meeuw over de daken van de huizen aan de overkant. Door het glas heen kon De Cock het gekrijs van de vogel horen. De rest van de dag besteedde hij aan achterstallige administratie van een zaak die hij een week ervoor met succes had afgerond. Om een uur of vijf vond hij het welletjes en sloot hij met een zucht de lade van zijn bureau.

‘Drinken we er nog eentje bij Lowietje?’ vroeg hij aan Vledder. Die stak zijn armen in de lucht om zich uit te rekken en keek op het horloge dat nu boven hem zweefde.

‘Nee, vandaag niet. Ik heb een afspraakje!’

‘Hm.’ Het beviel De Cock maar matig. Niet dat hij zijn jonge collega een afspraakje misgunde, maar hij vond het nu eenmaal aangenamer om gezamenlijk de dag af te sluiten met een drankje. Hij besloot dus maar meteen naar huis te gaan. Via de haringkar van Arie, dat natuurlijk wel.

Toen hij onder aan de stenen trap op de eerste verdieping stond, hoorde hij de stem van commissaris Buitendam.

‘De Cock!’

De Cock keek over zijn schouder en zag de commissaris in de deuropening van zijn kamer staan.

Hij wenkte hem. ‘Kan ik je even spreken?’

De grijze rechercheur kreunde vanbinnen maar volgde natuurlijk plichtsgetrouw zijn commissaris.

‘Heb jij vanmorgen nog een gesprek gehad met jongeheer Van Haarsma Bodee?’ vroeg Buitendam toen hij achter zijn bureau had plaatsgenomen en De Cock de deur achter zich had gesloten.

De Cock produceerde een klein lachje. ‘Had niet veel om het lijf. Een morbide geintje waar ik eerlijk gezegd niets mee kon.’ Buitendam knikte begripvol en wilde het gesprek weer overnemen, maar De Cock was nog niet uitgesproken. ‘Ik heb er alle begrip voor dat u bekenden of relaties van dienst wilt zijn, maar het blijft zonde van onze spaarzame tijd als de recherche die moeten besteden aan een grap die op geen enkele manier aan een misdrijf te koppelen valt.’

Het hoofd van Buitendam was enigszins rood aangelopen. ‘Ik hoop dat je de man daarmee gerust hebt kunnen stellen. Dat is ook een van onze taken, De Cock, het preventief geruststellen van de burger.’ De Cock sloot zijn ogen en voelde een lichte irritatie opkomen.

‘Ook jij gaat weleens naar de huisarts om je te laten geruststellen,’ ging Buitendam voort. ‘Omdat je van hem wilt horen

dat je last van een griepje hebt in plaats van een ernstige aandoening.’

‘Was dat het?’ vroeg De Cock zo neutraal mogelijk om niets van zijn ergernis te laten blijken.

‘Nee,’ antwoordde de commissaris kortaf. ‘Douwe belde mij niet alleen vanwege die rouwadvertentie van zijn zoon, hij zit met nog een ander probleem in zijn maag.’

‘En dat probleem is wel terug te vinden in het Wetboek van Strafrecht?’ De Cock klonk luchtig, maar het was duidelijk dat hij verlangde naar het einde van het gesprek.

‘Dat is eerlijk gezegd niet helemaal helder,’ was het cryptische antwoord, dat nu toch de aandacht van De Cock trok.

‘Hoezo?’

De commissaris keek op naar De Cock. ‘Ga zitten, De Cock, ik krijg kramp in mijn nek van dat opkijken.’

De Cock bleef doorgaans liever staan, hij kon dan des te sneller de kamer weer verlaten, maar hij begreep dat hij er nu niet onderuit kwam.

‘Dank u.’ Hij plukte zijn hoedje van zijn hoofd en nam plaats op de stoel tegenover Buitendam.

‘Douwe Bodee heeft een aantal jaar geleden zijn familiebedrijf voor een vermogen kunnen verkopen aan een Engelse beleggingsmaatschappij. En een deel van dat geld heeft hij ondergebracht in een liefdadigheidsfonds. De stichting Geef om Kinderen, die jaarlijks heel veel geld geeft aan kinderen die dat nodig hebben.’

De Cock knikte bedachtzaam. ‘Ik heb er weleens van gehoord.’

‘Douwe weet de media goed te vinden,’ beaamde de commissaris. ‘Het punt is nu dat het merendeel van het geld dat wordt weggegeven wordt gestort op een derdengeldenrekening van een notaris en van daaruit verder wordt verdeeld.’

‘Aha.’ De Cock voorvoelde wat er komen ging.

‘En die notaris, meester...’ Buitendam consulteerde een papiertje dat op zijn bureau lag, ‘... Terstal, heeft zich al een paar dagen niet op kantoor laten zien, waardoor ook bepaalde beloofde betalingen niet zijn gedaan terwijl het geld wel op zijn rekening is gestort. Hij is vertrokken zonder enig bericht achter te laten.’

‘Hebben ze hem proberen te bereiken?’ vroeg De Cock.

‘Uiteraard, maar dat is op geen enkele manier gelukt. Het lijkt wel alsof hij van de aardbodem is verdwenen.’

De Cock tuitte zijn lippen. ‘Is Douwe bang dat de notaris er met het geld vandoor is?’

Commissaris Buitendam stak zijn handen verontschuldigend in de lucht.

‘Geen idee. Er is nu al een paar dagen geen contact. Douwe belde mij op om te vragen hoe hij in dit geval moet handelen.’

De Cock schoof zijn stoel naar achteren en stond op.

‘Doorgaans duiken mensen na een paar dagen weer op. Even ondergedoken geweest, een frisse neus gehaald.’

Buitendam glimlachte vermoeid. ‘Ik zou het op prijs stellen als je Douwe zou willen opzoeken. Al was het maar om hem gerust te stellen.’

De Cock zette zijn hoedje op zijn hoofd. ‘Uiteraard.’

‘Dank je.’ Hij wapperde met zijn hand. ‘Eruijt, De Cock, eruijt.’

Rechercheur De Cock trok de deur van de kamer van de commissaris zorgvuldig achter zich dicht en slaakte een zucht. O ja, hij zou Douwe Bodee opzoeken. Morgenoctend was hij de eerste. Nu eerst een Hollandse Nieuwe!

Lees verder in *De Cock en het dodelijk doel*

Eerste druk februari 2016

Copyright © 2016 Peter Römer

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Hans Gordijn, Baarn

Omslagfoto © Dreamstime / Anton Havelaar

Foto Peter Römer © Jurriaan Hoefsmit

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 3845 4

ISBN e-book 978 90 261 3846 1

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.